

UZASADNIENIE

Wyrokiem w sprawie II K 1010/17 Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 20.04.2018r. S. K. został uznany za winnego tego że, w dniu 15 listopada 2016r. na parkingu stacji paliw (...) (M. G.) przy (...), w (...) o nr rejestracyjnym (...), przewoził w podwójnej ścianie oddzielającej część pasażerska od części bagażowej papierosy marki J. L. w ilości 19.800 paczek nieoznakowanych polskimi znakami akcyzy, stanowiącego przedmiot czynu zabronionego z art. 86§3 kks w zb. zart. 63§6 kks w zb z art. 54§2 kks, które zostały wprowadzone do kraju bez ich zgłoszenia do kontroli i odprawy celnej, przez co nastąpiło uszczuplenie cła w kwocie 18.033zł, podatku akcyzowego w kwocie 327.709zł oraz podatku VAT w kwocie 87.181zł tj. czynu z art. 65§3 kks w zb. zart. 91§3 kks w zw z art. 7§1 kks.

Sąd ograniczył na podstawie art. 19§4 kks orzeczenie co do kary i środka karnego orzekając przepadek papierosów marki J. L. w ilości 19.800 paczek nieoznakowanych polskimi znakami akcyzy.

Sąd na podstawie art. 31§1a kks zarządził zwrot na (...)K. samochodu F. (...) o nr rej (...) wraz z dokumentami przynależnymi do tego pojazdu.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz ad J. Ś. 442,80 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu. Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu i od opłaty.

A. tego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny Naczelnik (...) Skarbowego w G. zaskarżając go w części dotyczącej zwrotu przedmiotu w postaci samochodu F. (...) o nr rej (...), specjalnie przystosowanego do popełnienia czynu z art. 65§3 kks i inne kks przez oskarżonego S. K.. Wyrokowi temu zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 kpk, art .7 kpk, art. 410 kpk, art. 424§1 kpk oraz art. 437§2 kpk poprzez brak w uzasadnieniu wnikliwej oceny całokształtu zebranego materiału dowodowego, oparciu przeprowadzonej oceny materiału dowodowego wyłącznie na podstawie dowodów przedstawionych przez świadka przy uznaniu, że miały one wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie uznaniu przez Sąd, że świadek dochował należytej staranności i na tej podstawie nie mógł przewidzieć, że pojazd posłuży do popełnienia przestępstwa skarbowego.

2. obrazę przepisu art. 49§1 kks, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez nie zastosowanie tego przepisu i nie orzeczenie w tej sprawie przepadku przedmiotu, o którym mowa w art. 29§2 kks tj. pojazdu F. (...) o nr rej (...) pomimo tego, że zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że jest to przedmiot specjalnie przystosowany do popełnienia czynu zabronionego jako przestępstwa skarbowego.

Wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie przepadku (...) o nr rej (...) wraz z dokumentami

ewentualnie

2. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

Na wstępie należy zauważyć, że Sąd Rejonowy wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku postępowania, czyniąc na ich podstawie prawidłowe ustalenia faktyczne. Ocena materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy jest dokładna i nie wykazuje błędów logicznych, a jako taka nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów odznaczając się wnikliwością i szczegółowością.

Jeśli idzie natomiast o zarzut obrazy prawa procesowego, to zauważyć należy, że strona nie może skutecznie postawić samodzielnego zarzutu obrazy art. 4 kpk, tylko powinna wskazać konkretne uchybienie, którego następstwem jest naruszenie tej zasady. Zauważyć należy, że odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i w związku z tym, nie może być uznana za przejaw złamania zasady obiektywizmu, o jakiej mowa w art. 4 kpk. Prok.i Pr.-wkl. 2017/10/3.

Natomiast naruszenie art.7 kpk(zasada swobodnej oceny dowodów) jako samodzielny zarzut odwoławczy wiąże się z brakiem oceny dowodu albo z błędną oceną dowodu. Przepis ten zawiera dwie normy. Obraza art.7 kpk, polegająca na braku oceny dowodu, ma miejsce wtedy, gdy organ procesowy poczynił ustalenia faktyczne wynikające z danego dowodu, a więc wziął go pod uwagę i dowód ten został prawidłowo przeprowadzony, jednak nie został on poddany ocenie. Druga sytuacja występuje wtedy, gdy sąd dokonał oceny wszystkich dowodów, ale uczynił to sprzecznie z dyrektywami wskazanymi w art. 7 kpk.W konsekwencji poczynił błędne ustalenia faktyczne albo też z tego powodu takich ustaleń nie dokonał. Chodzi tu o ocenę niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania, tj. nielogiczną; gdy sąd nie wziął pod uwagę wskazań wiedzy, czyli dorobku nauki, albo gdy dokonał oceny bez uwzględnienia zasad doświadczenia życiowego lub sprzecznie z tymi zasadami (art.7in fine kpk). Jak wskazał w wyroku z dnia 19 kwietnia 2012r. w sprawie II Aka 85/12 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zarzut obrazy art. 7 kpknie może się ograniczać jedynie do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych. Powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenia się od oceny wewnętrznych, czy wzajemnych sprzeczności. Bez wykazania, że ocena dowodów wyrażona przez sąd orzekający jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym, żadna ze stron procesowych nie uzyskuje uprawnienia do podważania stanowiska sądu.LEX nr 1162856.

Odnosnie obrazy art. 410 kpk zaznaczyć należy, że przepis ten zawiera dwie normy o charakterze nakazującym, odnoszące się do podstawy wyroku. Pierwsza nakazuje sądowi „ujawnienie” okoliczności (dowodów) na rozprawie głównej. Druga nakazuje, aby podstawą wyroku był „całokształt okoliczności” (dowodów) ujawnionych na rozprawie głównej.

Podkreślenia wymaga, że w art. 455a kpkwyłączono skuteczność zarzutu obrazy art.424§1 lub 2 skoro z tego powodu sąd odwoławczy nie może uchylić wyroku.

Ustosunkowując się do zarzutów podniesionych w apelacji stwierdzić należy na wstępie, iż sąd zgodnie z art 7 kpk dokonał oceny zebranych dowodów, które wszystkie zostały ujawnione– w tym zeznań K. K. (1). Brak jest jakichkolwiek przesłanek, które pozwoliłyby podważyć wiarygodność jego zeznań, które znajdują potwierdzenie w umowie z dnia 1.07.2016r. (k.79-80).Zapisy tej umowy nie budzą żadnych wątpliwości, dane personalne są zgodne z prawdą i nie są również kwestionowane przez oskarżyciela. Nie ma również żadnego obowiązku aby w umowie znalazł się zapis o kaucji. Jak trafnie wskazał Sąd I instancji K. K. kierował się przede wszystkim chęcią osiągnięcia korzyści finansowej i taką osiągnął. Zaznaczyć należy, iż uiszczono opłaty i kaucja przewyższały kwoty, które miał on uzyskać z tytułu wynajmu samochodu, do czasu jego zatrzymania, dlatego nie budzi zdziwienia, iż K. K. nie domagał się zwrotu samochodu i nie zgłaszał jego przywłaszczenia na policję.

Zgodzić należy się z Sądem Rejonowym, który prawidłowo ocenił zeznania świadka w zakresie pozostawienia karty pojazdu w samochodzie, którą to okoliczność tenże racjonalnie w swoich zeznaniach wytłumaczył.

Podkreślić należy również, że świadka nie interesowało czy oskarżony przebywa w Polsce legalnie, czy ma zezwolenie na pracę, gdyż interesował go jedynie zysk. Trudno z tego jednakże czynić świadkowi zarzut z niedochowania należytej staranności.

Odnosnie drugiego zarzutu wskazać należy, iż Sąd może orzec przepadek samochodu jednakże jedynie w wypadku ustalenia, że właściciel samochodu na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach przewidywał albo mógł przewidzieć, że mógł on służyć lub być przeznaczony do popełnienia przestępstwa skarbowego. Oczywistym jest, że obowiązek wykazania tych okoliczności obciąża oskarżyciela. Wskazał na to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3.03.2009r. w sprawie III KK 358/08. (Biul.PK.2009/5/18-19). Orzeczenie to wyraźnie wskazuje, iż dopiero zaistnienie przesłanek z art.31§1 a kks umożliwia orzeczenie przepadku o którym mowa w art.29 pkt 2 kks. Jak wyżej wskazano okoliczności takie nie zaistniały – dlatego zarzut ten jest chybiony. Podkreślić należy również przy tym, iż art. 31§1a kks mówi o możliwości orzeczenia przepadku w sytuacji nie zachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, kiedy właściciel lub inna osoba uprawniona przewidywał albo mógł przewidzieć, że mógł on służyć lub być przeznaczony do popełnienia przestępstwa SKARBOWEGO, a nie jakiegokolwiek innego przestępstwa. Samochód o którym mowa w niniejszej sprawie mógł być przecież użyty przez oskarżonego do popełnienia każdego przestępstwa, nie tylko skarbowego. Mając to na względzie gdyby nawet uznać, że K. K. nie dochował należytej staranności, to w żaden sposób nie wykazano, że dotyczyło to przestępstwa skarbowego.

W tej sytuacji zgodzić należy się z Sądem Rejonowym, iż nie zostały spełnione przesłanki wynikające z art. 31§1 a kks pozwalające na orzeczenie przepadku przedmiotowego samochodu. Konsekwencją był zwrot samochodu właścicielowi.

Zaznaczyć należy, że po uwzględnieniu wcześniejszych rozważań – uchybienia wskazane w apelacji w niniejszej sprawie nie występują, a apelujący jedynie przedstawia odmienną i polemiczną ocenę zebranych dowodów.

W niniejszej sprawie nie zachodziły żadne braki w ocenie wszechstronnie zebranych dowodów lub błędna ocena dowodów – do czego Sąd odwoławczy odniósł się wyżej.

Mając na względzie powyższe – nie doszło do obrazu przepisów prawa procesowego wskazanych w apelacji, a zarzut ten okazał się bezzasadny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy stwierdził, iż wnioski wyciągnięte przez Sąd I instancji są słuszne. Ocena dowodów tegoż Sądu jako poparta wiedzą i zasadami doświadczenia życiowego w żadnym razie nie może być uznana za dowolną, a jedynie za swobodną, a jako taka znajduje oparcie w przepisie art. 7 kpk i jest pod jego ochroną.

Ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdyż poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego i doprowadziła sąd orzekający do takiego przekonania, którego odzwierciedleniem jest uzasadnienie zaskarżonego wyroku.

W tej sytuacji zarzuty obrazu prawa procesowego i obrazu prawa materialnego zawarte w apelacji okazały się bezzasadne. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 636§1 kpk.

SSO Dariusz Hendler SSO Roman Makowski SSO Renata Nowosadzka